

Божий, а ги направила не само непользни, но и от голѣма вреда на отечеството.

Старата майка, чакала царя додѣто да излѣзъ изъ черковата; тя пакъ паднѣла предъ него и върично съ сълзи го молила.

— Прости, милостивий господарю, прости вѣковнитѣ мой синове, въ името на Господа Бога, въ името на пречистата Божия Майка и святитѣ чудотворци Сергия и Николая, подари имъ живота.

Господаря като чулъ туй, казалъ ѝ да стане отговорилъ ѝ:

— „Слушай, бабо! ако Богъ ма е поставилъ царъ и врѣчилъ ми е меча на правосъдието за дѣварда общето спокоиствие, то не ще ли да го разгнѣвъж като опростѣ тѣзъ негови врагове? Не шѣ ли да навлечѣ на себе си, както Саула, Божия гнѣвъ и проклятието на потомството? азъ самъ плача за тѣхното смъртно осъждане, но длѣжността надвигна жалостъта. Синоветѣ ти сѣ длѣжни, като злодѣи и злодѣи неразкаянни, да умрѣтъ, не за друго освѣнъ защото са земали участие и въ двата бунта и сѣ пролѣли много невинна кървъ. Въ първия бунтъ те са са избавили, но сега е невѣзможно.“

Майката продължавала да облива краката на монарха съ изобилни сълзи; тя го молила да опрости поне единъ отъ синоветѣ ѝ, който да ѝ затвори при смъртния часъ очитѣ, и да я погребе. Докаченъ развълнуванъ отъ туй, господаря казалъ:

— „Но, прощавамъ едного само, избири си кой готѣ щеиъ отъ троицата!“

Петъръ са обърналъ къмъ свитата си и казалъ:

— „Заведете я въ темницата; нека избере едного отъ синоветѣ си и освободете го.“

Като я заведи присиноветѣ ѝ, старата майка схвърлила най-напърѣдъ на шията на стария и тѣй сто